

Arrest

**nr. 342 440 van 5 maart 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 17 november 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 1 oktober 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 maart 2023 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld wegens diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, onder twee van de in artikel 471 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden. De straf betrof een gevangenisstraf van 2 jaren met uitstel van 5 jaren voor 1 jaar en een geldboete van 200 euro met uitstel van 3 jaren voor 100 euro.

1.2. Op 9 januari 2024 werd verzoekers zoon geboren, R.K.A.O.

1.3. Op 11 juni 2024 werd verzoeker bij verstek veroordeeld door de politierechtbank van Antwerpen, afdeling Mechelen, wegens inbreuk betreffende de inschrijving van voertuigen, geen technische controle, politie van het wegverkeer en van het gebruik van de openbare weg, inbreuk inzake de technische controle der motorrijtuigen en vervoer van gevaarlijke goederen. De straf betrof een geldboete van 30 euro.

1.4. Op 28 maart 2025 diende verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van zijn minderjarig Belgisch kind R.K.A.O.

1.5. Verweerder trof op 1 oktober 2025 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in de vorm van een bijlage 20.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.03.2025 werd ingediend door:

Naam: [K.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: Viersen

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met het minderjarig Belgisch kind [R.K.A.O.] NN. [...] in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

De aanvraag dient echter geweigerd te worden overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980. Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Op 14 januari 2022 werd betrokkene middels aanhoudingsmandaat van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen opgesloten in de gevangenis. Betrokkene was in verdenking gesteld wegens a) diefstal met geweld, bij nacht, door 2 of meer personen, op heterdaad; b) diefstal; feiten die kunnen leiden tot een correctionele hoofdgevangenisstraf van één jaar of een zwaardere straf tot gevolg hebben op grond van de artikelen 461, 463, 468, 469, 471, 472 van het Strafwetboek.

In het aanhoudingsmandaat werd het volgende gesteld: ‘er bestaan ernstige aanwijzingen van schuld in hoofde van inverdenkinggestelde zoals onder meer blijkt uit de vaststellingen van de verbalisanten, het aantreffen van gestolen nummerplaten op het voertuig Citroën, waarin eveneens gestolen werkmateriaal wordt gevonden, de verklaring van het slachtoffer en de eigen verklaring van inverdenkinggestelde dat hij inderdaad met voornoemd voertuig gereden heeft. ‘ Op 14.01.2022 werd de politie geroepen voor een inbraak in een voertuig. De eigenaar van het voertuig verklaarde dat 2 personen werkmateriaal uit zijn wagen zouden gestolen hebben en in een ander voertuig Citroën zouden geladen hebben. De personen zouden de vlucht genomen hebben toen de eigenaar hen betrapte. In de nabije omgeving trof de politie 2 personen aan, inverdenkinggestelde en de minderjarige R. V. die aan de beschrijving van het slachtoffer, de eigenaar van het voertuig voldeden. Ze ontkenden echter hun betrokkenheid. Aan het voertuig Citroën waren gestolen nummerplaten bevestigd. In het voertuig werd door de politie het werkmateriaal gevonden dat aan het slachtoffer toebehoorde. In de jaszak van R. V. werden werkhandschoenen gevonden, die overeenstemden met de handschoenen in de Citroën.

Het aanhoudingsmandaat besluit: “De aanhouding van inverdenkinggestelde is volstrekt noodzakelijk voor de openbare veiligheid en is gegrond op de volgende feitelijke omstandigheden van de zaak en die welke eigen zijn aan de persoonlijkheid van de inverdenkinggestelde. Voor zover bewezen, getuigen de ten laste gelegde feiten van een ernstige normvervaging en van een gebrek aan respect voor andermans eigendommen. Er

bestaat ernstig gevaar dat de inverdenkinggestelde zal recidiveren gelet op het gemakkelijk geldgewin dat beoogd wordt met feiten van diefstal en het ontbreken van eigen vaste inkomsten.“

Betrokkene werd vrijgesteld op 10.06.2022 uit de gevangenis van Antwerpen door de opheffing van het bevel tot aanhouding onder voorwaarden.

Betrokkene werd voor deze feiten op 21.03.2023 door de correctionele rechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren met uitstel van 5 jaren voor 1 jaar en tot een geldboete van 200,00 EUR (x8 = 1.600,00 EUR) met uitstel van 3 jaren voor 100,00 EUR (x8 = 800,00 EUR). Betrokkene werd op 11.06.2024 bij verstek door de politierechtbank Antwerpen, afdeling Mechelen veroordeeld tot een geldboete van 30,00 EUR (x8 = 240,00 EUR) wegens inbreuk betreffende de inschrijving van voertuigen, geen technische controle, politie van het wegverkeer en van het gebruik van de openbare weg (3), inbreuk inzake de technische controle der motorrijtuigen (2) en vervoer van gevaarlijke goederen.

In 2024 komt betrokkene nogmaals in aanraking met de politiediensten wegens diefstal.

Zoals in artikel 45, §2 van de wet van 15.12.1980 is opgenomen dient een beslissing die gebaseerd is op art. 43 van diezelfde wet in overeenstemming te zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd te zijn op het persoonlijk gedrag van het familielid. Het gedrag van het familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving zijn.

Uit het geheel van bovenstaande opsomming blijkt dat betrokkene de rechtsregels in België niet lijkt te onderschrijven. Ondanks we het vonnis van de correctionele veroordeling van 2023 niet in ons bezit hebben, hebben die feiten die zich afspeelden op 14 januari 2022 wel geleid tot de betreffende veroordeling waardoor het redelijk te stellen is dat de handelingen die betrokkene persoonlijk gesteld heeft, bewezen geacht werden. Betrokkene werd op 14.01.2022 op heterdaad betrappt door het slachtoffer, wanneer hij het werkmateriaal van het voertuig van het slachtoffer in zijn voertuig Citroën had geladen, dat nota bene gestolen nummerplaten had. Gezien deze vaststelling laat het geen twijfel dat de veroordeling gebaseerd is op het persoonlijk gedrag van betrokkene. Zoals ook gesteld in het aanhoudingsmandaat, getuigt dit van een normvervaging en een totaal gebrek aan respect voor de eigendommen van andere personen. Het mandaat stelt bovendien dat de feiten te wijten zijn aan de persoonlijkheid en ingesteldheid van betrokkene. Dat element wordt eens te zeer bevestigd door dat betrokkene in 2024 opnieuw in aanraking komt met de politiediensten wegens diefstal, wat van een zekere continuïteit in het gedrag en ingesteldheid van betrokkene getuigt. Het is allerminst een teken dat betrokkene, omwille van de veroordeling voor gelijkaardige feiten, zijn gedrag heeft aangepast en lering heeft getrokken uit de veroordeling. Zowel het aanhoudingsmandaat als het feit dat betrokkene in 2024 hervalt in dezelfde strafbare praktijken, wijzen op het recidivistisch karakter van betrokkene.

De politionele veroordeling in 2024 is van een andere aard dan de correctionele veroordeling, maar getuigt niettemin evenzeer van een gebrek aan respect voor de minimale regels van de maatschappij waarin hij leeft. Ondanks een eerder opgelopen veroordeling lijkt betrokkene er moeite mee te hebben om de regels die in onze maatschappij gelden, ditmaal de verkeersregels van allerlei aard, te respecteren. De verkeersregels naast zich neer leggen, brengt niet alleen betrokkenes eigen veiligheid maar ook de veiligheid van de andere weggebruikers in gevaar.

Gezien de opeenvolging, het recidivistische karakter, de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten is het redelijk te stellen dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht aan betrokkene bijgevolg geweigerd worden.

Conform artikel 43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong.

Betrokkene wordt voor het eerst aangetroffen in België op 14.01.2022, met name de dag waarop hij de diefstal pleegde en hij op heterdaad betrappt werd. Hij wordt diezelfde dag aangehouden en hij verblijft tot 10.06.2022 in de gevangenis te Antwerpen. Nadien is er nog weinig gekend over betrokkenes verblijfplaats, tot aan zijn aanvraag gezinshereniging met zijn minderjarig Belgisch kind. De duur van zijn verblijf kan een weigering van het verblijfsrecht niet in de weg staan. Betrokkene was op het moment van het eerste aantreffen in België 20 jaar oud, bijna 21 jaar. Dit impliceert dat hij in het land van herkomst of origine is opgegroeid en er meer dan 20 jaar heeft verbleven. De duur van zijn verblijf in België is dus relatief kort in vergelijking met de duur dat hij verbleven heeft in het land van herkomst of origine. Betrokkene is opgegroeid in het land van herkomst of origine en de socialisatie in de cultuur van het land van herkomst of origine wordt

niet zomaar weggeveegd door een relatief kort verblijf in een gastland. Het is daarom redelijk te stellen dat zijn banden met het land van herkomst of origine sterker zijn dan die met België.

Blijkens het dossier zijn er ook geen elementen met betrekking tot betrokkene's leeftijd of gezondheidssituatie die huidige beslissing verhinderen. Betrokkene werpt evenmin spontaan enig leeftijdsgebonden of enige medische problematiek op die huidige beslissing in de weg zou kunnen staan.

Wat betreft betrokkene's gezinssituatie, blijkt dat hij gezamenlijk woonachtig is met mevrouw [R.R.] ([...]) van Servische nationaliteit, het gemeenschappelijke kind [R.K.A.O.] ([...]) en 2 minderjarige kinderen van mevrouw waarvan uit niets blijkt dat zij verwant zijn met betrokkene, nl. de kinderen [R.L.B.] °[...] en [R.A.] °[...]. Ook met mevrouw [R.R.], de moeder van het gemeenschappelijk kind, heeft betrokkene geen wettelijke band. Het is onduidelijk of betrokkene met mevrouw een feitelijke partnerrelatie onderhoudt. Gezien het gemeenschappelijke kind is dit mogelijk, maar niets sluit uit dat dit het gevolg was van een kortstondige seksuele relatie. Onafgezien daarvan kan er geen afhankelijkheid van mevrouw ten aanzien van betrokkene blijken in die mate dat zij gedwongen zou worden het Belgische grondgebied te verlaten indien aan betrokkene geen recht op verblijf wordt toegekend. Zij is in België geboren, en is sinds 2011 in legaal verblijf. Het is dus redelijk te stellen dat zij een voldoende stabiel netwerk en omgeving heeft om voor zichzelf te kunnen zorgen, alsook gebruik kan maken van allerhande ondersteuning die in België ter beschikking is. Mevrouw was lange tijd in staat om zelfstandig te leven in België, wellicht mits ondersteuning van haar ouders tijdens de minderjarigheid. Ze bouwde een eigen leven op, wanneer betrokkene nog niet in haar leven was. Er kan dus verwacht worden dat zij op een gedegen netwerk kan terugvallen, dat zij zelfstandig heeft opgebouwd, om in al de basisbehoeften te kunnen voorzien. Uit niets blijkt dat mevrouw, doordat zij een gemeenschappelijk kind met betrokkene heeft, niet meer in staat is om in België te verblijven zonder de aanwezigheid van betrokkene. Bovendien moet opgemerkt worden dat bij gebrek aan een wettelijke band tussen beiden, betrokkene niet binnen het toepassingsgebied van artikel 40bis, 40ter, 10 of 10bis valt waardoor ook op die manier geen verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegekend.

Wat betreft het kind [R.K.A.O.], de referentiepersoon in huidige aanvraag, werd het kind geboren op 09.01.2024. Betrokkene erkende het kind op 16.08.2024. In het licht van de strafbare handelingen, kan niet gesteld worden dat het hebben van een kind, betrokkene heeft kunnen weerhouden strafbare feiten te plegen. In 2024 is betrokkene immers hervallen in het plegen van een diefstal en werd hij op 11.06.2024 wederom veroordeeld, ditmaal door de politierechtbank. Ondanks het strafrechtelijk verleden voordat het kind geboren werd, heeft het vaderschap er hem klaarblijkelijk niet van weerhouden om de in onze samenleving geldende regels opnieuw met de voeten te treden. De recente veroordeling getuigt van weinig vaderschapszin. Betrokkene had moeten weten dat het gedrag dat hij stelde onaanvaardbaar is en een impact kon hebben op het verwerven van regulier verblijfsrecht en het beleven van het gezinsleven in België. Echter dat is de keuze geweest die betrokkene gemaakt heeft. In die zin ligt de verantwoordelijkheid bij betrokkene zelf. Er kan dan ook redelijkerwijze geconcludeerd worden dat hij het gezinsleven met zijn kind en de mogelijkheid om op legale wijze in België te verblijven niet voldoende belangrijk acht om zich te onthouden van het plegen van nieuwe strafbare feiten. Betrokkene beroept zich nu op zijn familiaal belang, maar blijkbaar is dit familiaal belang niet een voldoende motivatie geweest om de regels in België te respecteren. Er wordt weliswaar niet ontkend dat betrokkene een band heeft met zijn kind en mogelijk ook met de moeder van het kind, mevrouw [R.R.]. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Gezien de opeenvolging, het recidivistische karakter, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten, worden de familiale belangen van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde en meer bepaald de bescherming van de samenleving op vlak van eigendomsrechten en het fysieke veiligheidsgevoel van andere burgers. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Deze beslissing houdt dus geen disproportionele inmenging in in het gezinsleven van betrokkene, gelet op alle omstandigheden eigen aan zijn zaak. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België en daarbuiten leidt tot de conclusie dat betrokkene zich niet wenst aan te passen aan de normen en waarden in de onze samenleving, hetgeen getuigt van een gebrek aan integratie, noch sociaal noch cultureel, en dit ook niet wenst na te streven.

Over betrokkene's economische situatie is eigenlijk niets bekend. Hij is weliswaar op beroepsactieve leeftijd. Voor zover betrokkene economisch actief is in België, is economische actief zijn een noodzaak om in het eigen levensonderhoud te kunnen voorzien en dus allerminst een bewijs van uitzonderlijke integratie. Bovendien moet opgemerkt worden dat het aanhoudingsmandaat stelt dat betrokkene snel geldgevoel beoogde met feiten van diefstal en geen eigen vaste inkomsten had. Dat kan bezwaarlijk als een reguliere

economische integratie beschouwd worden. De economische situatie van betrokkene kan dus geen element vormen waarom huidige beslissing niet zou mogen worden genomen.

Ook wat sociale of culturele integratie betreft, kunnen er geen elementen in het dossier worden gevonden die een beletsel kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Gezien hij nu al enkele maanden in België is, is het best mogelijk dat hij wat contacten gelegd heeft en vrienden of kennissen heeft leren kennen, alsook één of meerdere landstalen beheerst. Echter hij lijkt deze omkadering, net als zijn gezinsleden, niet te hebben aangewend om waarlijk te integreren in de samenleving. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt immers net van een gebrek aan integratie.

Gezien de maatschappelijke impact van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te (kunnen) schaden. Het persoonlijke en familiale belang waarop hij zich wenst te beroepen wordt dan ook ondergeschikt geacht aan de bescherming van de openbare orde. Gezien al deze overwegingen wordt betrokkene aanvraag tot verblijf geweigerd overeenkomstig art. 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Het AI dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 29 juli 1991”*

Doorheen zijn betoog werpt verzoeker tevens een onjuiste toepassing op van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een schending van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet en van *“artikel 62 van de Vreemdelingenwet (motiveringsplicht)”* zodat kan worden aangenomen dat hij eveneens de schending van deze wetsbepalingen wenst aan te voeren.

Na een korte uiteenzetting van de feiten stipt verzoeker aan dat de bestreden beslissing volledig ten onrechte werd genomen, hij citeert artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, de bestreden beslissing en betoogt als volgt:

“De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) past artikel 43 van de Vreemdelingenwet onjuist toe. Om een verblijfsaanvraag om redenen van openbare orde te weigeren, moet de overheid aantonen dat het persoonlijk gedrag van de verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Verzoeker verwijst hierbij naar vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, o.m. Bouchereau, C-30/77 en Tsakouridis, C-145/09

DVZ moet daarom actuele feiten aantonen die een reëel gevaar vormen voor de toekomst. DVZ doet dat niet. Het baseert zich hoofdzakelijk op verouderde feiten uit 2022, en op niet-veroordeelde politionele vermeldingen uit 2024.

De feiten waarnaar DVZ verwijst dateren uit januari 2022. De correctionele veroordeling is van maart 2023. Sindsdien heeft verzoeker nooit meer een correctionele veroordeling opgelopen. Hij woont samen met zijn gezin en hij heeft stabiliteit en verantwoordelijkheid genomen via ouderschap. Hij heeft zijn kind erkend. De vermelding van een politionele interventie in 2024 wegens diefstal is geen veroordeling, betreft geen bewezen schuld en kan dus juridisch niet worden beschouwd als gedraging dat een actuele bedreiging vormt. De politierechtbankveroordeling van 11.06.2024 betreft lichte verkeersfeiten die volgens vaste rechtspraak geen fundamenteel belang van de samenleving aantasten.

Verzoeker verwijst naar het arrest HvJ, Tsakouridis, C-145/09. Enkel feiten die invloed hebben op de maatschappelijke fundamentele waarden, zoals drugshandel, geweld en zware criminaliteit, kunnen deze grens overschrijden.

DVZ beschouwt lichte verkeersinbreuken onterecht als bedreiging voor de openbare orde.

DVZ herhaalt enkel uittreksels uit het aanhoudingsmandaat uit 2022 en trekt daaruit conclusies over het huidige risico op recidive. DVZ moet aantonen dat er nu een reëel gevaar bestaat. DVZ baseert zich uitsluitend op verouderde elementen.

DVZ schendt artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Verder dient benadrukt te worden dat het gezinsleven tussen verzoeker, zijn minderjarig Belgisch kind en de moeder reëel en effectief is. Verzoeker woont samen met zijn minderjarig kind, zijn partner en de twee minderjarige kinderen van zijn partner.

Het EHRM oordeelt dat bij families met een minderjarig kind het gezinsleven bijzonder zwaar weegt. Het belang van het kind moet centraal geplaatst worden en de overheid moet bijzondere zorgvuldigheid betrachten. Verzoeker verwijst hierbij naar EHRM, Konstantinov t. Nederland ; EHRM, Rodrigues da Silva & Hoogkamer t. Nederland en EHRM, Jeunesse t. Nederland.

DVZ houdt hiermee absoluut geen rekening.

Het belang van het kind wordt niet onderzocht. Er dient benadrukt te worden dat het kind minderjarig is en een Belg is. Hij is woonachtig in België en hij is afhankelijk van beide ouders. Hij is emotioneel verbonden aan verzoeker.

DVZ doet geen enkel concreet onderzoek. DVZ stelt zelfs ten onrechte dat het belang van het kind geen absoluut karakter heeft, zonder enige feitelijke analyse.

DVZ stelt dat verzoeker geen vaderschapszin heeft vanwege een verkeersveroordeling en een politieel feit. Dit is geen juridisch argument en is strijdig met EHRM-rechtspraak (EHRM, Gnahoré t. Frankrijk)

Wat wel van belang is, is of er een reëel gezinsleven is en hoe zwaar dit weegt. Dit bestaat overduidelijk. Verzoeker woont samen met zijn gezin en neemt zijn verantwoordelijkheid op. Hij is betrokken bij opvoeding en dagelijkse zorg van zijn kind. Hij heeft een stabiel gezinsleven.

Daarenboven stelt DVZ dat moeder en kind wel alleen kunnen blijven.

Het EHRM heeft uitdrukkelijk geoordeeld in de zaak Jeunesse t. NL. Namelijk het feit dat één ouder kan zorgen voor het kind volstaat niet om een inmenging te rechtvaardigen. DVZ schendt deze rechtspraak.

DVZ schendt artikel 8 EVRM.

Artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet stelt:

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. DVZ heeft geen concrete analyse uitgevoerd.

DVZ heeft elementen genegeerd en feiten verkeerd weergegeven.

Verzoeker woont meer dan twee jaar stabiel in België, in gezinsverband, en heeft een kind geboren in België. Hij oefent dagelijkse zorg uit.

Toch stelt DVZ dat over geen enkel aspect elementen beschikbaar zijn. Dit is feitelijk onjuist en juridisch onzorgvuldig.

DVZ minimaliseert het hele gezinsleven en stelt irrelevante opmerkingen zoals “het zou een kortstondige seksuele relatie kunnen zijn” en “er is geen wettelijke band tussen ouders”.

DVZ beweert dat verzoeker 20 jaar in het buitenland woonde en dus sterke banden heeft met zijn land van herkomst. Echter houdt DVZ geen rekening met dat zijn hele gezin in België leeft, dat hij de ouderlijke verantwoordelijkheid heeft voor zijn Belgisch kind en dat zijn partner langdurig legaal in België woont.

Verzoeker verwijst naar de zaak van EHRM Jeunesse t. Nederland. De band met het land van oorsprong is irrelevant wanneer het gezinsleven exclusief in de EU wordt uitgeoefend.

De motivering van DVZ is onvoldoende. Verzoeker verwijst naar het arrest van EHRM Marckx t. België (arrest-Marckx). Feitelijke gezinsrelaties zijn ook beschermd. Verzoeker heeft zijn kind erkend. Verzoeker woont samen met zijn minderjarig kind, zijn partner en de twee minderjarige kinderen van zijn partner.

DVZ schendt artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (motiveringsplicht).

Verzoeker en zijn Belgische partner vormen samen met hun minderjarig kind een daadwerkelijk, feitelijk en stabiel gezin, met reëel samenleven in België. De weigering van verblijf verhindert de uitoefening van het gezinsleven op het Belgisch grondgebied.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook volledig ten onrechte de bestreden beslissing heeft genomen.

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet correct is. Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoeker.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op artikel 40ter, artikel 43 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stelen op correcte feitenfinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 62 van de Vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze beroep in te stellen.

In casu is de bestreden beslissing voorzien van een duidelijke juridische en feitelijke motivering. Verzoeker maakt niet duidelijk waarom deze motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoeker opwerpt dat de motivering van de bestreden bijlage 20 niet correct is.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet in casu worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, en van het hoger belang van het kind zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM.

2.5. In casu verzocht verzoeker om de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Belgische onderdaan, in de hoedanigheid van vader van een Belgisch minderjarig kind. Verweerder weigert de aanvraag en heeft hierbij toepassing gemaakt van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat toelaat een familielid van een Unieburger/Belgische onderdaan het verblijf te weigeren om redenen van openbare orde.

2.6. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Deze bepaling moet samen gelezen worden met artikel 45 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

[..]”

2.7. In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn betoog voert verzoeker samengevat aan dat hij een “reëel en effectief” gezinsleven leidt met zijn kind en de moeder van zijn kind. Hij wijst op rechtspraak waarbij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) oordeelt dat het gezinsleven van families met een minderjarig kind bijzonder zwaar weegt, dat het belang van het kind centraal moet worden geplaatst en dat het bestuur in dit kader een bijzondere zorgvuldigheid aan dag moet leggen. Volgens verzoeker heeft verweerder het hoger belang van zijn minderjarige zoon niet concreet onderzocht. Hij voert aan dat hij samenwoont met zijn minderjarige zoon die Belg is, dat zijn zoon afhankelijk is van beide ouders en emotioneel met hem verbonden is. Hij betoogt dat verweerder ten onrechte stelt dat hij geen vaderschapszin heeft vanwege een verkeersovertreding en een politieel feit. Hij benadrukt dat hij verantwoordelijkheid opneemt voor zijn zoon, dat hij betrokken is bij zijn opvoeding en dagelijkse zorg. Hij betoogt dat hij een stabiel gezinsleven leidt dat door verweerder wordt geminimaliseerd door irrelevante opmerkingen zoals “het zou een kortstondige seksuele relatie kunnen zijn” en “er is geen wettelijke band tussen de ouders”. Hij voert nog aan dat waar verweerder stelt dat hij sterke banden heeft met zijn land van herkomst, er geen rekening wordt gehouden met het feit dat zijn gezin in België woont, dat hij de ouderlijke verantwoordelijkheid heeft voor zijn Belgisch kind en dat zijn partner langdurig op wettige wijze in België woont. Hij betoogt dat volgens rechtspraak van het EHRM ook feitelijke gezinsrelaties worden beschermd. Hij wijst erop dat hij zijn kind heeft erkend en met hem samenwoont evenals met diens moeder die tevens zijn partner is en haar twee minderjarige kinderen.

2.8. Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Verzoeker kan worden gevolgd dat uit rechtspraak van het EHRM volgt dat ook feitelijke gezinsrelaties onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Het EHRM heeft immers geoordeeld dat het begrip ‘gezin’ niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 18 december 1986, Johnston e.a./Ierland, § 56; EHRM 3 april 2012, Van der Heijden/Nederland [GK], § 50; EHRM 27 oktober 1994, Kroon e.a./Nederland, §30; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te

bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid (duurzaamheid) heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). In casu betwist verweerder niet dat verzoeker feitelijk samenwoont met zijn partner, haar twee minderjarige kinderen en hun gemeenschappelijke Belgische minderjarige zoon waardoor kan worden aangenomen dat verzoeker wel degelijk een gezin vormt met de moeder van zijn kind. De Raad stelt vast dat verweerder voor wat betreft de beoordeling of er een gezinsleven bestaat tussen verzoeker en zijn partner dan ook op onzorgvuldige wijze poneert dat het mogelijk is dat verzoeker een feitelijke partnerrelatie onderhoudt met de moeder van zijn kind maar dat niets uitsluit dat het gemeenschappelijk kind "het gevolg was van een kortstondige seksuele relatie".

2.9. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt verder dat er tussen kind en ouder vanaf de geboorte een band ontstaat die gelijkstaat met een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

2.10. Dat er een beschermingswaardig gezinsleven bestaat tussen verzoeker en zijn minderjarige Belgische zoon, wordt als dusdanig niet betwist in de bestreden beslissing, waarin verweerder op basis van een belangenafweging besluit dat verzoekers familiale belangen ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde.

2.11. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Indien er minderjarige kinderen bij betrokken zijn, zoals in dit geval, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behoud van de eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (cf. EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd als gevolg van de bestreden beslissing. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders

2.12. In de bestreden beslissing kan in dit verband worden gelezen:

"Wat betreft het kind [R.K.A.O.], de referentiepersoon in huidige aanvraag, werd het kind geboren op 09.01.2024. Betrokkene erkende het kind op 16.08.2024. In het licht van de strafbare handelingen, kan niet gesteld worden dat het hebben van een kind, betrokkene heeft kunnen weerhouden strafbare feiten te plegen. In 2024 is betrokkene immers hervallen in het plegen van een diefstal en werd hij op 11.06.2024 wederom veroordeeld, ditmaal door de politierechtbank. Ondanks het strafrechtelijk verleden voordat het kind geboren werd, heeft het vaderschap er hem klaarblijkelijk niet van weerhouden om de in onze samenleving geldende regels opnieuw met de voeten te treden. De recente veroordeling getuigt van weinig vaderschapszin. Betrokkene had moeten weten dat het gedrag dat hij stelde onaanvaardbaar is en een impact kon hebben op het verwerven van regulier verblijfsrecht en het beleven van het gezinsleven in België. Echter dat is de keuze geweest die betrokkene gemaakt heeft. In die zin ligt de verantwoordelijkheid bij betrokkene zelf. Er kan dan ook redelijkerwijze geconcludeerd worden dat hij het gezinsleven met zijn kind en de mogelijkheid om op legale wijze in België te verblijven niet voldoende belangrijk acht om zich te onthouden van het plegen van nieuwe strafbare feiten. Betrokkene beroept zich nu op zijn familiaal belang, maar blijktbaar is dit familiaal belang niet een voldoende motivatie geweest om de regels in België te respecteren. Er wordt weliswaar niet ontkend dat betrokkene een band heeft met zijn kind en mogelijks ook met de moeder van het kind, mevrouw [R.R.]. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Gezien de opeenvolging, het recidivistische karakter, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten, worden de familiale belangen van

betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde en meer bepaald de bescherming van de samenleving op vlak van eigendomsrechten en het fysieke veiligheidsgevoel van andere burgers. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Deze beslissing houdt dus geen disproportionele inmenging in in het gezinsleven van betrokkene, gelet op alle omstandigheden eigen aan zijn zaak. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België en daarbuiten leidt tot de conclusie dat betrokkene zich niet wenst aan te passen aan de normen en waarden in de onze samenleving, hetgeen getuigt van een gebrek aan integratie, noch sociaal noch cultureel, en dit ook niet wenst na te streven.”

2.13. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zich, voor wat betreft de beoordeling van het hoger belang van het kind, volledig focust op de strafrechtelijke elementen. Aan verzoeker wordt vooral verweten dat hij zijn gezinsleven met zijn kind niet voldoende belangrijk achtte om zich te onthouden van het plegen van nieuwe strafbare feiten. Hieruit blijkt niet, zoals verzoeker aangeeft, dat verweerder een concreet onderzoek heeft gevoerd naar het hoger belang van zijn zoon of zijn belangen zorgvuldig heeft afgewogen. Verweerder ontkent nergens dat verzoeker met zijn minderjarige zoon samenwoont sinds zijn geboorte en ontkent evenmin dat verzoeker (mede) zorg draagt voor zijn minderjarige zoon en dus een aanwezige ouderfiguur is voor hem. Tevens moet worden opgemerkt dat verzoekers zoon blijkens de geboortekte die zich in het administratief dossier bevindt, op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd getroffen slechts één jaar oud was. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder de omstandigheden van verzoekers zoon concreet is nagegaan noch de moeilijkheden waarmee hij wordt geconfronteerd als gevolg van de bestreden beslissing.

Dit alles leidt tot de conclusie dat de door verweerder gedane belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, niet op een zorgvuldige wijze is geschied, gezien hij hierin het belang van het kind niet op een concrete en kenbare wijze heeft betrokken.

2.14. De Raad benadrukt hierbij dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439) als hij vaststelt dat de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM niet zorgvuldig is geschied.

2.15. De Raad merkt op dat verzoeker nieuwe stukken bij het verzoekschrift voegt, namelijk foto's met zijn gezin (stuk 2), een brief van de directeur van school De Brug, opgesteld op 23.10.2025 (stuk 3), een brief van Dr. L. opgesteld op 24.10.2025 (stuk 4), verzoekers CV en een bericht van Renewi (stuk 5) waarvan niet blijkt dat deze werden overgemaakt aan verweerder alvorens hij de bestreden beslissing trof. Verweerder kon hiermee bijgevolg geen rekening houden bij de totstandkoming van de bestreden beslissing.

2.16. Ten overvloede merkt de Raad op dat verweerder bij de beoordeling van het hoger belang van het kind een doorslaggevend gewicht hecht aan de vaststelling dat verzoeker strafrechtelijke feiten zou hebben gepleegd na de geboorte van zijn zoon. Verweerder besluit hieruit dat het vaderschap hem er niet van heeft weerhouden om de geldende regels opnieuw met de voeten te treden en stelt dat dit getuigt van weinig vaderschapszin. Echter stelt de Raad vast dat, waar verweerder verwijst naar een veroordeling van 11 juni 2024 door de politierechtbank, waarvan verzoeker stelt dat het slechts lichte verkeersinbreuken betreft, dit vonnis zich niet in het administratief dossier bevindt en dat nergens uit blijkt wanneer de feiten die tot de veroordeling hebben geleid werden gepleegd door verzoeker. Ook voor wat betreft de vaststelling dat verzoeker in 2024 in aanraking kwam met de politiediensten wegens diefstal, blijkt nergens uit het administratief dossier welke "objectieve vaststellingen door de politie", zoals verweerder aangeeft in de nota, hieraan ten gronde liggen. Dit blijkt niet uit de e-mail van de dienst dagvaardingen verstuurd aan verweerder op 24 november 2025 die zich in het administratief dossier bevindt waarin kan worden gelezen dat verzoekers dossier "voor regeling rechtspleging gesteld staat op de zitting van de raadkamer dd. 09/01/2026".

2.17. Het verweer in de nota met opmerkingen op dit vlak doet hier niet anders over oordelen. Waar verweerder benadrukt dat verzoekers geval geen situatie van voortgezet verblijf vormt en er geen toetsing moet geschieden aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, kan hij gevolgd worden. Maar ook in verzoekers situatie waarin hij de eerste keer verzoekt om toelating om te verblijven in België, moet

verweerder een zorgvuldige 'fair balance' maken, waarin hij alle belangen op een kenbare manier betreft, waaronder het hoger belang van het kind. Hierin is verweerder in casu tekortgeschoten.

Verweerder wijst er op dat verzoekers kind werd verwekt op een ogenblik dat hem reeds een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor drie jaar werd afgeleverd zodat hij en zijn "vermeende" partner wisten dat een gezinsleven de eerstkomende jaren niet mogelijk zou zijn in België en zij de Belgische staat met een aanvraag gezinshereniging voor een voldongen feit plaatsden. Zij waren zich bewust dat hun voorgehouden gezinsleven werd gesticht tijdens precair of illegaal verblijf en uit illegaal verblijf kunnen volgens verweerder geen rechten worden geput die een machtiging tot verblijf vanuit België zouden moeten rechtvaardigen. Het gegeven dat verzoekers verblijf in België steeds precair is geweest, ontslaat verweerder echter niet van de verplichting om verzoekers situatie in België in kaart te brengen en zoals gezegd een belangenafweging te maken waarin alle belangen, ook het hoger belang van het kind, op kenbare wijze worden betrokken, quod non in casu. Slechts als alle elementen worden verzameld kan worden nagegaan of verzoekers precaire situatie al dan niet uitzonderlijke omstandigheden betreft, wat volgens verweerder is vereist opdat een weigering een verblijfstitel toe te staan in strijd is met artikel 8 van het EVRM, waarbij hij in zijn nota verwijst naar rechtspraak van het EHRM. Daarnaast herinnert de Raad eraan dat het hoger belang van het kind niet zonder meer terzijde kan worden geschoven omdat de ouders voor kinderen hebben gekozen op een moment dat één van hen niet over een verblijfsrecht beschikte. Verweerder kan verder niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM niet dienstig is omdat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Ook verblijfsbeslissingen kunnen in bepaalde gevallen immers aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Bovendien doet dit verweer geen afbreuk, noch aan de in artikel 43, §2, van de Vreemdelingenwet vervatte verplichting om bij het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf op zorgvuldige wijze rekening te houden met de gezinssituatie van de betrokken derdelander. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door verweerdens betoog dat artikel 8 van het EVRM of het hoger belang van het kind de bestreden beslissing niet in de weg staat omdat verzoeker zich welbewust heeft ingelaten met strafbare feiten nadat hem een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod werden afgeleverd en dat hij zelf aan de oorzaak ligt van de door hem ingeroepen grieven.

De overtuiging van verweerder ten slotte dat in de bestreden beslissing wel degelijk een belangenafweging werd doorgevoerd en terecht werd besloten dat de familiale belangen ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde, dat verzoeker met zijn betoog het kennelijk onredelijk of foutief karakter van de belangenafweging niet heeft aangetoond, alsook zijn theoretische beschouwingen over voormelde verdragsbepaling, kunnen bezwaarlijk volstaan om de in de bestreden beslissing gedane beoordeling op dit vlak overeind te houden.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling volstaat voor de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 1 oktober 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. CLAES